

Matt.13:47-50 Domsöndagen. 3.e årg. 141123.

Först tre påståenden om vad det är att vara människa.

-Att vara människa, det är att i grunden vara skapad av Gud.

-Att vara människa, det är därmed också att vara skapad till Guds avbild. Och det gäller inte bara de duktiga, de bra och goda människorna, det gäller alla människor, även de som vi kanske skulle vilja kalla för riktigt uschliga.

-Att vara människa, det är att ständigt vara omgiven av Gud. Det gäller både i goda och i jobbiga skeden av livet. Sen kan det hända att vi inte förmår att se eller känna att det är så. Men det är min övertygelse. Guds närhet, Guds kärlek ingår i det förunderliga i att vara människa.

Om dom här tre påståendena stämmer. Om Guds kärlek är det alltigenom dominerande, så kan man ju lätt undra. Varför allt detta tal om domen. Jag får det inte at gå ihop. Varför allt detta tal om att det finns två möjligheter. Himmel eller helvete. Salighet och glädje eller den brinnande elden. Vad är det de första Kristna ville uppnå eller vinna med det?

Låt mig först fastslå att jag inte tror att det finns något helvete. I alla fall Inte på samma sätt som det finns ett himmelrike, eller ett Guds rike. Om det finns en annan plats, ett annat tillstånd så är det inte till för människor, utan för det onda. Och det är en stor skillnad. Men det hoppas jag återkomma till.

Men det verkar som om vi människor alltid haft ett behov av att skilja på oss, liksom att dela upp oss. Det finns vi och dom. Det finns vi,- vi som liksom är som oss. Och det finns dom, -dom som inte är som vi. Det finns lyckade och misslyckade, ljusa och mörka, straighta och homosexuella, det finns män och kvinnor.

Och givetvis finns det då också i vår uppdelade värld, de som vi vill kalla onda och goda, bra och dåliga.

Och till dom, dom som inte är som vi.

-Du ska inte tro att du är nått

-Du ska inte tro att du kan lära oss något.

-Du ska inte inbilla dig att du är bättre än vi

-Du ska inte tro att någon bryr sig om dig.

Jantelagen av Axel Sandemose.

Och är det inte så talet om domen och straffet har använts genom tiderna...

Och är det också så, att vi i vår iver att få dela upp oss. Vi och dom, bra och dåliga, onda och goda. Så verkar vi också ha hittat ett system, så att vi till och med kan fortsätta med uppdelningen på den andra sidan...

För det måste ju liksom löna sig att vara god, det måste ju liksom löna sig att vara troende...Eller?

Det här är mina tankar, och ni må rätta mig om jag har fel. Men jag gör det i ett försök att få talet, bilderna av Jesus och den kärleksfulla guden jag lärt känna, att gå ihop för mig. Hur blir liksom bibeln och Gud möjlig för mig.

Och jag gör det för att jag litar på att den bild bibeln ger av Jesus ger är sann. Att han aldrig gjorde skillnad på människor. Att han särskilt sökte den som ingen annan sökte. Då han valde att umgås med de marginaliserade i samhället. Han som sa att vi ska förlåta, inte sju gånger, utan sjuttio gånger sju gånger. Alltså till det oändliga.

Och jag gör det för att den Gud jag lärt känna i mitt liv är kärlekens Gud. Den Gud som förlåter och upprättar, på nytt och på nytt. Den Gud som följer mig genom mitt liv, som finns i glädjen likaväl som hon finns med i det svåra. Den Gud som vänder sitt ansikte till mig, och som kallar mig vid namn.

Ja om Bibeln är Guds ord, och om min tro och mina erfarenheter är sanna. Ja då blir talet om straff och helvete för människor en omöjlighet. I alla fall för mig.

Men därmed inte sagt att allting är frid och fröjd. Livet är också någonting viktigt och allvarligt. Det är en gåva till oss, och det är viktigt vad vi gör av och med våra liv. Vi har en skyldighet mot oss själva, mot varandra och mot Gud. En skyldighet mot alla dem som inte har det som vi, mot dem vi i text och bild möter också i den här gudstjänsten.

Är det det dom här texterna egentligen säger? Vi har alla en skyldighet att försöka leva våra liv så gott vi kan. Att göra det vi kan, utifrån våra egna förutsättningar. Och jag säger förutsättningar. För livet är ju så komplicerat, det är ofta paradoxalt och kan kännas nyckfullt. Det ser så olika ut för var och en av oss. Vi föds och lever våra liv med olika bakgrunder och i olika sammanhang.

Men som jag har sagt förut, att kan vi en gång säga, vi gjorde så gott vi kunde, jag gjorde så gott jag kunde, med mina brister, med mina tillgångar. Så kan ingen begära mer av oss, inte ens Gud.

Och därför tror jag inte att domen kommer att gå mellan oss människor. Där några av oss hamnar på ena sidan och resten på den andra. Vi kanske egentligen inte kan dela upp mänskligheten i onda eller goda. För är det inte så mina vänner, att vi är alla lite både och... vi är alla lite både och.

Vi är underbara, alla har vi förmågan att göra gott, älska och känna medkänsla. Vi skrattar och vi gråter tillsammans med varandra.

Men vi kan också, alla göra så mycket ont mot varandra. Vi kan såra och ge smärta. Vi kan känna egoism och girighet och göra mot varandra sånt vi egentligen inte vill göra. Kaos bor granne med Gud. Och så är det nog för var och en av oss, det verkar vara så att vara människa.

Så om domen en gång finns, då går den inte mellan oss, utan liksom rätt igenom var och en av oss. Det skiljer inte de goda människorna från de onda. Utan **det** onda från **det** goda. Och allt det vi inte vill, allt det som inte blev som det skulle. Det får rinna av oss, kanske liksom vattnet på en gås. Hur ska vi annars kunna kliva in genom himmelrikets portar, om vi inte var hela?

Måhända är det en smärtsam upplevelse då saker och ting blir tydliga för oss, det vet jag inte. Men Lasse Lucidor, känd för att kanske inte vara guds bästa barn skriver i sin dikt.

"Domen fruktar jag väl stort eftersom jag illa gjort,
men den trösten jag ej glömmer,
att min broder Jesus dömer" ...

Nej, jag är övertygad om att det sista ordet vi kommer att få höra är –Välkommen in. Välkommen in och ta del av glädjen och vilan. Den är dig väl förtjänt.

Och på vägen dit så lever vi våra liv, i den här milt sagt kluvna världen. Där ont och gott, liv och död, skratt och gråt liksom tumlar om med varandra. Vi vill nog alla göra så gott vi kan. Och det ska vi göra, det är vår uppgift. Ibland lyckas vi, och ibland blir det inte som vill. Det är så, och det måste nog få vara så. Det är så att vara människa.

Men kom ihåg, ingen av oss lever sitt liv i ensamhet. Gud finns där, från början till slutet.